

Nyakamon vittem a bunkerbe

Ismerősként üdvözlő a kapusokat. Agárdy Gáborral összelelkezik, vállon veregeti a színpadmestert, lekezel minden ismerőssel, mindenkihez van egykét szava. Pár perc türelmetet kéri, míg ellenőri a „járásokat”. Közben Agárdy Gábor meséli, hogy rengetegszer vált az előadás közben maszkot, szinte tépik róla az egyik bajuszt, ragasztják a másik szakállt, pillanatok alatt zajlik a ruhacsere. Jön vissza, mosolyog, átölel — először lát életében — s a forróságot gőzölgő térről az öltöző hűvösebe invitál. Felpróbálja az ujonnan készült jelmez fejedőjét, igazgatja, dicséri. Cigaretta gyűjt — „Tessék kérdezni!” — mosolyog, Sinkovits Imre Kosuth-díjas színművész. Legutóbbi színházi feladatairól, szerepélményeiről kérdezem:

— Az elmúlt szezon két új szerepet hozott számomra. Csiky Gergely Mukányi-jának címszerepét és Illyés Gyula Testvérek című kétszereplős drámájában Dózsa György figuráját játszottam. Szerettem a maga nemében Mukányi vígjátéki figuráját, ezt a hús-vér embert, és szerettem a pormentes, derűs, mai előadást. György figurája Illyés drámájában viszont életem egyik legsebbe szerepe. Nem történelmi dráma Illyés műve, hanem napjaink valóságdrámája. Tértől és időtől függetlenül kétféle élet-szemléletet ütköztet. György és Gergely drámája lehetőség az irónak, hogy elmúlt századokat, éveket és napjainkat ültesse a vallatószekébe. Ezt a szerepet életem legnagyobb alakításai közé sorolom.

Közhely már, hogy Sinkovits Imre sokarcú művész, sokoldalú ember. Láthattuk kabaréban, énekelni is hallhattuk már, formált meg történelmi figurákat, bűjt napjaink típusainak bőrébe. Mely szerepeket érzi leginkább közelállónak önmagához?

— A színész számára legfontosabb alapkövetelmény, hogy a megformálásra kerülő szerepével legyen közönválója. Sajnos, ennek a követelménynek nem mindig tud eleget tenni az ember. A sokoldalúság ritka

adomány, ám sok hátulütője van. Úgy érzem azonban, most már elérkezett a szigorúbb válogatás ideje számomra. Szerepeim közül szinte az önmagam gondolataival szólok Csák, Dózsa György és Mózes figurájában.

Kérem, mondjon néhány szót Madách Mózeséről.

— Szeretném a titkát megfejteni annak, hogyan lehetséges, hogy a Madách által 1861-ben megírt Mózes csak napjainkban vált játszható, sikeres darabbá. Az akadémia drámabíráló bizottsága azzal utasította el, hogy „mi Öntől hazafias művet várunk”. Az 1960-as évekig alig néhányszor került színre, akkor a veszprémi mutatták be, közel negyven alkalommal. A mi Mózesünk a 300. előadás felé tart. Hol hát a titok? A Keresztury-átdolgozás lenne a „ludas”, vagy a nézők váltak érzékenyebbé Madách gondolataira, esetleg napjaink problémái változtatták meg a darab akusztikáját? Egy biztos: Madách nem bibliai történetet jelenít meg, hanem saját népe-nemzete fölötti aggodalmát írta meg. Téves az az elképzelés, hogy ez a darab egyszerűségi mű. Két főszereplője van: a nép és Mózes, a tömeg és az egyéniség. A mostani szegedi előadás tartalmilag ugyanaz, mint a budapesti, formailag alkalmazkodik a tér sajátosságaihoz. A kőszínházban a gondolatok közvetítése intímabb, egyszerűbb, itt rusztikusabb eszközökre és látványosabb megoldásokra van szükség.

Ebben a darabban együtt játszik testvéröccsével, Sinkó Lászlóval. Hogyan fejlődött, alakult e különös testvéri, művészi, munkatársi kapcsolat kettőjük között?

— Sokan azt hiszik, az öcsém színészi pályáját én tapostam ki. Pedig Laci tőlem függetlenül végezte el a színművészeti főiskolát, vidékre szerződött, majd Budapestre jött, s egy színházhoz kerültünk. Mindketten attól tartottunk, zavarjuk majd a másikat. A természetes örömmön túl a testvéri kapcsolatnak, ezt a különös tartalmát régen, a bombázások idején éreztem. A 12 évvel fiatalabb öcsémet, emlékszem, a bombázások alkalmával én vettem a nyakamba, vittem le a bunkerbe, míg édesanyám kisebbik testvérünket cipelte. Az akkor érzett fivéri kapcsolat tért vissza, amikor egy színházhoz kerültünk, de már felnőtt módon, más viszonyok között. A különbség természetesen feloldódott. Jókat szoktunk beszélgetni, érzékenykedés és hiúság nélkül. Néha jól ki-osztjuk egymást. A feleségemmel és a testvéremmel a legszigorúbb kritikusi vagyunk egymásnak. Persze, tudunk ám gratulálni is egymásnak, örülni is egymás sikerének. De nagyon ám...

Tandi Lajos

Csak a vizsgámra jött el

Az estét sem kímélő kárikulában egy pohár hűsítő ital is elég volt ahhoz, hogy a bemutatkozás formai sablonjait kötetlen beszélgetésben oldjuk fel. Szervusz — kínált pertut Sinkó László, s aztán alaposan zavarba jöttünk, melyikünk az idősebb. A művészek életkorát hajlamos az ember népszerűségük alapján fölbecsülni, s ha ez a támpont; Sinkó László, a Jászai-díjas színművész valóban népszerű. Mégis fiatal. Pécsi Ildikóval, György Franciskával, Végvári Tamással, Cs. Németh Lajossal, Falvy Klárával végzett egy évfolyamon a főiskolán, s ami a látzatban csalóka, Sinkó László öszi tincsei; a tájékozatlan fényképész akár negatívnak is hihetné fotóját.

— Amikor megkaptam Jozsú szerepét a Mózesben, egy esztendeje voltam a Nemzetiben. Azóta hat év telt el, s számomra csupán annyi változott, hogy közben parókat kellett csinálnatni, annyira kifehéredett a hajam.

Munkájáról, szerepeiről nem vezet statisztikát. Arra azonban pontosan emlékszik, hogy 1961—62-ben már itt volt a szabadtéri színpadon, a Major rendezte Tragédiában statisztált mint friss diplomás.

— Akkor jártam először Szegeden, s nagyon jól éreztem magam. Különösen a város hangulata fogott meg, hirtelenében csak Debrecenhez tudtam hasonlítani, ahhoz a városhoz, ahol elkezdődött színészi pályám, s ahonnan nősültem. Kell még bizonyíték a szimpátiámról?

Az ideai Játékokon kettős szerepben látjuk: a Mózes premierjének másnapján közreműködik a néptáncfesztivál gálaestjén is.

— Rendkívül érdekes és vonzó vállalkozás a Lakodalom. Táncaiban, a különböző népviseletű emberekben szinte az európai kultúra, folklór vonul végig a nézők előtt, olyan produkciókban, mely valósággal kiált az ilyen hatalmas színpad után. Érzésem szerint a Mózes sem kevésbé alkalmas ide, mindezenek előtt azért, mert az előadás, Marton Endre rendezése vizuálisan is képes megjeleníteni a mű gondolatosságát. Sikerült kellő sta-

tisztériával betölteni a játékeret, velük együtt dolgozni, a jó ügyet szolgáló kollektív munka kellemes, fel-emelő érzését adja az embernek.

Sinkó László sokat foglalkoztatott színész — és sokoldalú színész. Tévé-, rádió-, film-, szinkronszerpek kacérkodnak a színházi ember szabad idejével, amiből így egyre kevesebb marad.

— Pedig a pihenés nélkülözhetetlen, ezt a nyarat sem szeretném kihagyni a bolgár tengerpart nélkül. Ami a foglalkoztatottságot illeti, szelektálnom kell, mert számomra legfontosabb a színház. Ha tíz ember is ül a nézőtérben, kötelességemnek érzem a maximumot adni. Ugyanakkor hasznos, ha a színész rokon területeken is próbára teszi képességeit, hiszen a tévé, a film, a rádió, a színház egymásra hatásában, mert különleges feladataikkal a mesterség más-más elemeit erősítik.

Nincsenek kedvenc szerepei, mindig az aktuális a legizgalmasabb. Azért szívesen — ahogy mondja, nosztalgikusan — emlékszik vissza Babel Lovashadseregének tévészerepére, az 1965-ös debreceni Sirály-előadás Trigorinájára vagy Jazonra, a Medeiából. Végezetül bátyjáról, Sinkovits Imréről faggattam:

— A mi testvéri és színészi kapcsolatunk szemérmes és kollegális, maga egy nagy sztori. Keveset beszélünk, illetve ritkán, de akkor sokat. Ha valaki tíz éve így jósolja meg pályámat, aligha hiszem el. Főiskolás koromban Imre bátyám művészete mint mérce állt előttem, néha nyommasztóan, valamiképpen mégis serkentően. Akkor csak vizsgaelőadásomra jött el, ott látott, ott hallott először színpadon. Aztán újabb négy esztendő múltán, amikor egy társulatba kerülünk, kezdtük igazán megismerni egymást. Senkinek sem kívánhatnék nagyobb örömet, teljesebb boldogságot: úgy érzem, mellette megtaláltam a magam helyét anélkül, hogy bármi is zavarná munkánkat. Köszönöm az alkalmat, hogy beszélhettem róla.

Nikolényi István

A mai program

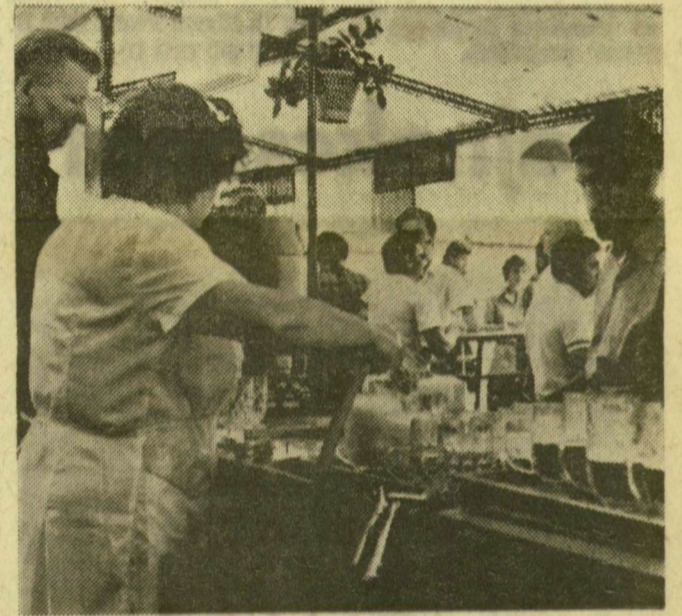
A Képcsarnok Kárász utcai bemutatótermében ma, csütörtökön délután 5 órakor nyílik a Művészet az otthonban című kiállítás. A különböző modern bútorokat, szőnyegeket, festményeket és egyéb lakberendezési tárgyakat bemutató kiállítást Szekeres Mihály belsőépítész, iparművész nyitja meg. A megnyitó műsorában közreműködik Sinkó László Jászai-díjas színművész, a Budapesti Nemzeti Színház tagja. A bemutatót augusztus 18-ig lehet megtekinteni, hétköznap fél 10-től 18 óráig, szombaton 9-től 14 óráig.

Nagy az érdeklődés

Tegnap délelőtt, péztáryni-táskor, valósággal megrohanták az érdeklődők a szabadtéri játékok Kárász utcai jegyirodáját.

Tóth István, az iroda vezetője kérésünkre elmondta, hogy naponta átlagban 20 ezer forint jegyforgalmat bonyolítanak le, de hétfőn például 35 ezret árultak. Nem emlékszik arra, hogy hasonló helyzet előfordult volna korábban: már a nyitány előtt teljesítették a tervet, eddig 67 ezer jegy talált gazdára. A János vitézre már nem kapható belépő, egyetlen előadásra sem, a Porgya is kevés, a Mózes három előadására több mint tízezer jegyet adtak el, az ukrán táncgyűlést két fellépésre pedig közel 7 ezret. A Hegyenvölgyön lakodalom szombati gálaestjére már régóta nincs belépőjük, s fokozódik az érdeklődés a belgrádiak vendéglátására.

Egy kis hűsítő

Élénk a forgalom, a vendéglátás a Dóm téren, a Csongrád megyei Vendéglátóipari Vállalat pavilonjában, már a játékok megkezdése előtt is. A rekkenő hőség megállítja a járókelőket a pavilon előtt, s a friss hideg sör szinte mosolyog a vendégre

Koreográfiai verseny

A néptáncfesztivál tegnap délután megtartott koreográfiai versenyének anyaga: 12 olyan tánckompozíció, amelyek irodalmi igénnyel megfogalmazott gondolatokat, emberi érzelmeket, hangulatokat a tánc formanyelvén közvetítettek. A feldolgozott témáktól függően köz-

vetlenebb, cselekményes vagy elvontabb, szimfonikus tánckompozíciók kerültek színpadra. A verseny célja, hogy — a nemzeti folklórkinccs elemeit is felhasználó — új színpadi művek megalkotására ösztönözze a koreográfusokat.

A szakmai közönség előtt először a román együttes mutatott be történelmi tárgyú versenyművet, majd a lengyel csoport, a Meghalt Matyi című humoros népi játékot. A csehszlovákiai Imrich Mészáros koreográfiája egy falu lakói és a cigányság közötti kapcsolatokról beszél a tánc formanyelvén. Alják a verbunkot címmel Hubay Győző művét a tatabányai, Borlói-Galambos: Jártatós című kompozícióját a miskolci együttes mutatta be. A csepeliek a Látogatás, a szovjet együttes a Fűzfácska, a zalalaki a Sosem volt cigányország című műveket vitték színpadra. A Bartók-együttes eredeti magyar tánclelmekből Nagy László verselre komponált művet mutatott be, Timár Sándor alkotását, Györgyfalvy Katalin Kain és Abel című műve a Vasas-együttes versenyszáma volt, a Kirov-együttes a bolgár államalapítás történetét feldolgozó művet mutatott be. A versenyt a Varda folyó mentén című kompozíció, a jugoszláv együttes bemutatója zárta.

Lakodalom a téren

Ma, csütörtök este tartják a Dóm téri színpadon a Hegyenvölgyön lakodalom főpróbáját. A Nemzetközi Szakszervezeti Néptáncfesztivál gálaestjének rendező-koreográfusa Novák Ferenc, díszlettervezője Székely László, karmestere Daróczy Bárdos Tamás lesz. Bemutató: szombaton este 8 órakor.

Szilás József felvétele